

Не оставаше боя. Какво бѣ това?

Очевидно — ядъ.

Ала по колко трѣбваше да се сложи? Наведнѣжъ, или на нѣколко пѣти? Ядътъ бѣ доста много. Вѣроятно трѣбваше да се дава по малко, но редовно.

Тя отдѣли половината.

Другата половина остави за себе си.

Първитѣ лѣчи на слънцето огрѣха една жена, която седѣше неподвижна на едно мѣсто, седнала връзъ ложето си, прекарала така цѣлата нощъ, безъ да мигне, безъ да помръдне отъ мѣстото си. Сякашъ каменно изваяние.

Ала когато тя чу гласа на Одетъ, която приготвяше въ съседната стая закуската, когато усѣти около себе си диханието на обикновения, всѣкидневенъ животъ, Мария се стресна, като събудена отъ сънъ. Погледна къмъ побѣлѣлитѣ прозорци.

Деньтъ се издигаше росенъ и свежъ въ този чудно хубавъ градъ, изъ това изумудрено море, подъ най-ясното и свѣтло небе. Животътъ бѣ хубавъ и желанъ, тѣй горещо мамещъ, недоизпитъ, недосънуванъ . . . Сякашъ нѣщо се прекърши въ нея. За да не извика отъ болка тя прехапа устни. Закри лице съ рѣце. Сълзи изгориха клепачитѣ ѝ.

Не. Не ѝ достигаше мощъ. Премного бѣ всичко това за нея. Премного се искаше отъ слабитѣ ѝ женски сили.

Навѣнъ, въ ранната утринна тишина, връзъ плочитѣ на двора прокѣнтѣха конски подкови.

Мария скочи. Притисна рѣце до гърдитѣ си, заслушана, изтрѣпнала въ смъртна тревога. Не идваше ли вече пратеникъ отъ северъ . . . Съ молба за помощъ отъ Борила. Тогава Анри, като съюзникъ, трѣбваше да изпълни условията на договора и да изпрати войски противъ бунтовницитѣ, противъ наемницитѣ на Иоана . . . Противъ Иоана. Не! Това не бива да стане! Никога . . . Латински войски не биваше да преминатъ Хемскитѣ проходи . . . Никога! Само това не! Тамъ, въ родината ѝ отчаянитѣ парици бѣха грабнали пелки и тояги, богомилитѣ бѣха повдигнали общинитѣ си въ дръзко непокорство, войскитѣ бѣха отка-